

Sygn. akt I C 2584/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant apl. sędz. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K., K. P., M. S., J. C.

przeciwko J. O.- Syndykowi Masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. O.- Syndyka Masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej na rzecz powodów : E. K., K. P., M. S., J. C. kwoty po 500 (pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwa w pozostałym zakresie,
3. zasądza od powodów na rzecz pozwanego koszty postępowania przyjmując zasadę, że każdy z powodów wygrał sprawę w 20 %, a pozwany wygrał sprawę w 80 %, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 2584/13 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lipca 2011 roku (data stempla pocztowego) powodowie E. K., K. P., M. S. oraz J. C. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika wnieśli przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. (obecnie J. O. –Syndyk Masy upadłości (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej) o zasądzenie na rzecz:

1. E. K. kwoty 2.500,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
2. K. P. kwoty 2.500,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
3. M. S. kwoty 2.500,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,
4. J. C. kwoty 2.521, 75 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 złotych.

Jednocześnie pełnomocnik powodów wniósł o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik strony powodowej wskazał, że powódka E. K. oraz powodowie K. P., M. S. i J. C. zawarli z pozwanym biurem podróży umowy udziału w imprezie turystycznej w Egipcie w dniach 22.09.2010 r.- 6.10.2010 r. Zgodnie z zawartymi umowami powodowie mieli wracać do W. w dniu 6 października 2010 roku. Tymczasem powodowie w dniu 4 października 2010 roku w godzinach wieczornych dowiedzieli się, iż wyjazd ma mieć miejsce już dnia następnego- tj. 5 października 2010 roku. Ponadto lot powrotny miał być do K., a nie do W. jak wynikało z umowy. W ramach rekompensaty biuro podróży zaoferowało wypłatę w kwocie 30,00 dolarów oraz transfer na trasie K. – W.. Powodowie nie wyrazili zgody na wypłatę powyższej rekompensaty. Ze względu na zmianę docelowego miejsca powrotu na K. powodowie byli narażeni na znacznie dłuższy czas powrotu i niedogodności związane z kilkugodzinną jazdą busem do W.. Miało to znaczenie, gdyż powrót do Polski miał miejsce na początku października. Powodowie oraz osoby im towarzyszące ze względu na miejsce przylotu zmuszeni byli do podróży w odzieży nieprzystosowanej do panującej temperatury w Polsce. Ponadto z uwagi na skrócenie czasu pobytu powodowie wraz osobami im towarzyszącymi nie mieli możliwości w pełni zrealizować planów urlopowych oraz zrealizować całości programu imprezy turystycznej. (pozew wraz z załącznikami –k. 1-60)

W odpowiedzi na pozew pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości jako, iż jest bezzasadne oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej wskazał, że z przyczyn niezależnych od organizatora pozwana zmuszona została do zapewnienia powodom odpowiedniego świadczenia zastępczego, jakim był rejs powrotny z S. do K. dnia 5 października 2010 roku. Pozwana poinformowała powodów, że zapewni powodom transfer z K. do W. na koszt (...) S.A. oraz zaproponowała dodatkową rekompensatę w wysokości 30 dolarów za osobę, której przyjęcia powodowie odmówili. W ocenie pozwanej żądanie powodów w zakresie dochodzonego roszczenia jest rażąco wygórowane, albowiem powodowie nie wykazali powstania rzeczywistej szkody i nie uprawdopodobnili jej wysokości. (odpowiedź na pozew- k.66-74)

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 roku Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. (postanowienie-k.181)

Postanowieniem z dnia 3 października 2013 roku Sąd na podstawie art. 180 § 1 pkt 5 k.p.c. podjął zawieszono postępowanie z udziałem syndyka masy upadłości J. O.. (postanowienie-k.232)

Pismem procesowym z dnia 5 listopada 2013 roku syndyk masy upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pismo procesowe-k.247)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C.w dniu 6 września 2010 roku zawarł z (...) S.A.z siedzibą w W.umowę udziału w imprezie turystycznej nr (...), której przedmiotem była impreza turystyczna E. S.w terminie od dnia 22 września 2010 roku do dnia 6 października 2010 roku. Uczestnikami wycieczki turystycznej mieli być J. C.oraz A. P.. Tytułem kosztów imprezy J. C.uiscił kwotę w wysokości 5.150,00 złotych. (umowa- k.21, dowód wpłaty -k.22)

E. K.w dniu 9 września 2010 roku zawarła z (...) S.A.z siedzibą w W.umowę o świadczenie usług turystycznych nr (...), na imprezę E. J.15 dni –L. M.w terminie od dnia 22 września 2010 roku do dnia 6 października 2010 roku, której uczestnikami mieli być E. K.i K. K.. Powódka uiszczyła na rzecz (...) S.A.kwotę 5.750,00 złotych. (umowa – k.14, dowód wpłaty zaliczki - k. 15)

K. P. w dniu 10 września 2010 roku zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę udziału w imprezie turystycznej nr (...), której przedmiotem była impreza turystyczna E. I. 15 dni - L. M. w terminie od dnia 22 września 2010 roku do dnia 6 października 2010 roku, której uczestnikami mieli być K. P. oraz B. P.. (umowa - k.17)

M. S. w dniu 14 września 2010 roku zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę udziału w imprezie turystycznej nr (...), której przedmiotem była impreza turystyczna E. J. 15 dni - L. M. w terminie od dnia 22 września 2010 roku do dnia 6 października 2010 roku. Uczestnikami wycieczki turystycznej mieli być M. S. oraz A. U.. M. S. uiszczył na poczet umowy kwotę w wysokości 5.740,00 złotych. (umowa-k.19, dowód wpłaty zaliczki-k.20)

Zgodnie z postanowieniami umowy przelot samolotem miał się odbyć na trasie W.- S. - W.. Planowany wylot z S. E. S. do W. miał nastąpić w dniu 6 października 2010 roku o godzinie 18:30 czasu lokalnego. (bezsporne)

W dniu 4 października 2010 roku wieczorem powodowie zostali poinformowani przez przedstawiciela (...) S.A., iż w związku ze zmniejszoną liczbą miejsc w samolocie relacji S.- W., zmuszona jest dokonać zmian w celu zapewnienia powodom powrotu do kraju. W związku z czym zapewniła powodom przelot czarterowy relacji S.-K. realizowany w dniu 5 października 2010 roku o godzinie 12:40 czasu lokalnego. W ramach rekompensaty biuro podróży zaoferowało transfer z K.

do W. podstawiając autokar zastępczy oraz 30 dolarów wypłaty gotówki. (okoliczność bezsporna)

O skróceniu terminu imprezy K. P. wraz z żoną dowiedzieli się telefonicznie około godziny 22 po kolacji, K. P. oraz jego żona zostali wezwani do recepcji gdzie rezydent poinformował ich o wylocie do kraju o godzinie 12.00 dnia następnego. Powodowi i jego żonie zaproponowano 30 dolarów zadośćuczynienia, jednak powód nie zgodził się na zadośćuczynienie w tej kwocie. K. P. oraz jego żona po tym jak się dowiedzieli, iż impreza turystyczna została skrócona nie mogli zasnąć z powodu zdenerwowania oraz dlatego, iż do 3 rano musieli pakować rzeczy. Z powodu skróconego wyjazdu K. P. i jego żonę ominęła wycieczka do delfinarium oraz zakup pamiątek. Po śniadaniu powód wraz z żoną musieli opuścić pokój i wsiąść do autokaru podstawionego o godzinie 9.00. Z powodu, iż powrót był o dobę wcześniej powoda i jego żonę nie miał kto odebrać z lotniska w K., w związku z czym K. P. oraz jego żona wrócili do domu na własną rękę. Wycieczka dla K. P. i jego żony zakończyła się stresująco co doprowadziło do pretensji między K. P., a jego żoną. (zeznania świadka B. P.-k.151-152)

E. K. w godzinach wieczornych około godziny 22 została poinformowana wiadomością sms o skróceniu imprezy turystycznej. E. K. wraz mężem musieli zjeść szybko śniadanie i wykwaterować się z pokoju. Wobec skrócenia pobytu E. K. ominęły zakupy oraz kolacja z mężem z okazji 20-lecia rocznicy ślubu. Po przylocie do kraju na lotnisku w K. E. K. wraz z mężem przez ponad godzinę szukali autokaru, który miał być zapewniony przez pozwaną. Z powodu deszczowej pogody i niskiej temperatury panującej po przylocie do kraju E. K. i jej mąż zmarzli, gdyż nie mieli przy sobie ciepłych ubrań, gdyż samochód wraz z ciepłymi rzeczami pozostał we W.. E. K. odczuła niezadowolenie z powodu braku opieki podczas wycieczki. (zeznania świadka K. K.-k.153-154)

K. P. o skróceniu imprezy dowiedział się po godzinie 22. Rezydent poinformowała o tym, że rano musi się spakować bo wyjazd jest o 10.00. Poinformował go również o tym, że jeśli nie zgodzi się na powrót, będzie musiał wracać na swój koszt. Przez skróconą imprezę turystyczną K. P. ominęło zwiedzanie delfinarium, zakup pamiątek oraz pożegnanie z zapoznanymi przyjaciółmi. Z lotniska z K. nie miał kto odebrać K. P.. K. P. wraz z żoną wrócili autokarem do C. a następnie z C. do domu co naraziło go na stres i nie planowane koszty. K. P. musiał wracać do domu z lotniska w ubraniu nie przystosowanym do temperatury panującej w Polsce. (zeznania powoda K. P.-k.273-274)

M. S. wieczorem 4 października około godziny 22 otrzymał telefon, aby pilnie stawić się do recepcji. Od rezydenta dowiedział się, że następnego dnia rano zaplanowany jest powrót do Polski. Przed wyjazdem umówił się z rodziną, że ktoś wyjedzie po niego na lotnisko do W.. Na lotnisku w K. M. S. wraz ze swoją dziewczyną przez dwie godziny bez jedzenia i picia, w ubraniu nie dostosowanym do temperatury w Polsce czekali na autokar zastępczy. Powrót z K. do domu zajął mu 3 godziny. Przez skróconą imprezę (...) ominęło zwiedzanie góry S. oraz zakup pamiątek. (zeznania powoda M. S.-k.)

J. C. na imprezie turystycznej organizowanej przez (...) S.A. był ze swoją dziewczyną A. P.. O skróceniu czasu trwania imprezy turystycznej J. C. dowiedział się podczas kolacji ze swoją dziewczyną w dniu 4 października. Po powrocie do hotelu rezydent wręczył mu bilety powrotne. J. C. pakował rzeczy w nerwowej atmosferze. J. C. odczuł dyskomfort z uwagi na temperaturę panującą po przylocie do Polski, gdyż był ubrany w t-shirt oraz spodenki a nie miał przy sobie ciepłych ubrań. Na autokar zastępczy, który miał go odebrać z lotniska z K. do W. czekał jakieś 2 godziny. Przez skróconą imprezę turystyczną J. C. ominęło zwiedzanie delfinarium oraz zakupy. Wycieczka zakończyła się dla J. C. niechętnym wspomnieniem olbrzymim stresem oraz wzajemnymi pretensjami z dziewczyną. (zeznania powoda J. C.-k.314)

Powód K. P. wraz z żoną w dniu 18 października 2010 roku złożył pisemną reklamację pozwanej, wnosząc o całkowity zwrot kosztów imprezy turystycznej E. I. w dniach 22 września 2010 roku do 6 października 2010 roku. (reklamacja-k.33)

Pismem z dnia 4 listopada 2010 roku powódka E. K. wezwała (...) S.A. do zapłaty kwoty 5.750,00 tytułem zadośćuczynienia w terminie do dnia 15 listopada 2010 roku. (wezwanie do zapłaty- k.42-43)

Pismem z dnia 4 listopada 2010 roku powód K. P. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 6.550,00 tytułem zadośćuczynienia w terminie do dnia 15 listopada 2010 roku. (wezwanie do zapłaty- k.44-45)

Pismem z dnia 4 listopada 2010 roku powód M. S. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 5.740,00 tytułem zadośćuczynienia w terminie do dnia 15 listopada 2010 roku. (wezwanie do zapłaty- k.46-47)

Pismem z dnia 4 listopada 2010 roku powód J. C. wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 5.150,00 tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 7,50 dolarów lub jej równowartości z tytułu niewykorzystanych wejść na siłownię w terminie do dnia 15 listopada 2010 roku. (wezwanie do zapłaty- k.46-47)

Pismem z dnia 2 grudnia 2010 roku (...) S.A. poinformowała E. K. iż gotowa jest dokonać zwrotu kwoty w łącznej wysokości 270,28 zł., która to kwota stanowi równowartość 1/14 kosztu pobytu w Egipcie po odliczeniu kosztów przelotu samolotem w obie strony. (pismo pozwanej -k.51-52)

Pismem z dnia 2 grudnia 2010 roku (...) S.A. poinformowała K. P., iż gotowa jest dokonać zwrotu kwoty w łącznej wysokości 327,44 zł., która to kwota stanowi równowartość 1/14 kosztu pobytu w E. po odliczeniu kosztów przelotu samolotem w obie strony. (pismo pozwanej-k.53)

Pismem z dnia 2 grudnia 2010 roku (...) S.A. poinformowała M. S., iż gotowa jest dokonać zwrotu kwoty w łącznej wysokości 269,56 zł., która to kwota stanowi równowartość 1/14 kosztu pobytu w E. po odliczeniu kosztów przelotu samolotem w obie strony. (pismo pozwanej-k.54-55)

Pismem z dnia 2 grudnia 2010 roku (...) S.A. poinformowała K. P., iż gotowa jest dokonać zwrotu kwoty w łącznej wysokości 227,44 zł., która to kwota stanowi równowartość 1/14 kosztu pobytu w E. po odliczeniu kosztów przelotu samolotem w obie strony. (pismo pozwanej-k.56-57)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty, jak również w oparciu oraz zeznania powodów: J. C., K. P., M. S. i zeznania świadka K. K. oraz świadka B. P..

Powołane dowody jako wiarygodne i logiczne wzajemnie się uzupełniają, tworząc spójny stan faktyczny. Złożone w kopiach dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a zatem Sąd uznał je jako bezsporne dowody w sprawie. Należy dodać, iż Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz powodów albowiem są spójne, logiczne, a nadto korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym.

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie bezsporny między stronami. Sporna natomiast pozostawała kwestia, czy pozwany wywiązał się z zawartej przez strony umowy o świadczenie usług turystycznych, a co za tym idzie czy powodom należy się odszkodowanie oraz zadośćuczynienie za niedogodności. Strony zajmowały w tej kwestii

przeciwne stanowiska, podnosząc jak w pozwie, odpowiedzi na pozew, pismach procesowych i stanowiskach złożonych na rozprawie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie strony łączyła umowa, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zorganizowania wycieczki wczasowej powodów w określonym terminie, dokonania przewozu w określonych dniach i określonym środkiem lokomocji. Wskazać należy, iż pozwana powierzyła osobom trzecim wykonanie niektórych usług wynikających z umowy, w tym m. in. w zakresie transportu na trasie W. – S.– W.. Jak zaś wynika z ustaleń stanu faktycznego, przewoźnik zmniejszył pojemność samolotu na trasie S. - W. i konieczne było przesunięcie terminu powrotu, co wiązało się ze zmianą lotniska z W. na K..

Zdaniem Sądu, pozwany jako organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za zachowanie przewoźnika. Przewoźnik bowiem jest to podmiot, z którego pomocą pozwany jako organizator wykonuje swoje zobowiązanie poprzez powierzenie mu wykonania pewnych usług, do których świadczenia przed klientem sam się zobowiązał. Przez zagwarantowanie powodowi jako uczestnikowi imprezy turystycznej przelotu samolotem czarterowym W. - S. – W., pozwany zawarła umowę z przewoźnikiem. Działanie przewoźnika nie jest okolicznością wyłączającą odpowiedzialność pozwanego. W konsekwencji tego, pozwany odpowiada za niewykonanie umowy z powodem, choćby było to spowodowane ograniczeniem przez przewoźnika liczby miejsc w samolocie.

Uczestnik imprezy turystycznej nie ma najmniejszego wpływu na dobór osób trzecich i zawiera umowę w zaufaniu do swojego bezpośredniego kontrahenta w przekonaniu, że należycie ją wykona. Logiczne jest zatem, iż z punktu widzenia uczestnika imprezy turystycznej, bez znaczenia pozostaje to, czy umowę wykona sam organizator, czy przy pomocy innych osób. Posłużenie się osobami trzecimi nie może zatem wpływać na pogorszenie sytuacji uczestnika, a więc ryzyko ponosi zawsze organizator. Ponadto uczestnik nie wchodzi w żadne stosunki umowne z osobami trzecimi i faktycznie pozbawiony jest możliwości dochodzenia szkody nawet jeśli szkoda ta ma charakter deliktu.

Organizator turystyki ponosi więc odpowiedzialność kontraktową za osoby trzecie, za ich działania i zaniechania jak za swoje własne, także wówczas gdy nie ma możliwości kontroli i nadzoru nad tymi osobami (art. 474 k.c. w zw. z art. 11 ustawy o usługach turystycznych). Ponosi zatem odpowiedzialność za zasadzie ryzyka, niezależnie od swej winy. Sąd zaś nie znalazł podstaw do przyjęcia, iż w sprawie wystąpiły okoliczności wyłączające odpowiedzialność pozwanego w tym zakresie.

Mając na uwadze, że przyspieszenie wylotu nie może być uznane za działanie siły wyższej, a jedynie za ryzyko związane z wykonywaną przez pozwanego działalnością gospodarczą, pozwana zobowiązana jest do naprawienia szkody poniesionej przez powodów na skutek wcześniejszego wylotu od planowanego i w konsekwencji skrócenia urlopu powodów. Na mocy zawartej pomiędzy stronami umowy impreza turystyczna miała trwać od dnia 22 września 2010 roku do dnia 6 października 2010r., gdzie rejs powrotny z S. do W. w dniu 6 października 2010 r. przewidziany był na godzinę 18:30 czasu lokalnego. Ostatecznie z uwagi na przesunięcie wylotu, czas pobytu powodów uległ skróceniu, albowiem powodowie w dniu 5 października 2010r. o godzinie 12:40 wylecieli z S. do K. i tym samym stracili możliwość wycieczki do dnia 6 października do godz. 18:30 czasu lokalnego. Wskazać bowiem należy, iż skoro powodowie pierwotnie mieli zaplanowany powrót na godzinę 18:30 czasu lokalnego, w tym zbiórkę na lotnisku na 2 godziny przed odlotem, to powodowie mieliby możliwość spędzenia czasu na wycieczce do dnia wylotu do Polski. Powodowie zaś takiej możliwości zostali pozbawieni, gdyż odlot miał się odbyć o godzinie 12:40 zaś zbiórka przed odlotem nastąpiła dwie godziny wcześniej. Nagłe poinformowanie powodów w dniu 4 października w godzinach wieczornych, spowodowało zdenerwowanie, gdyż powodowie w pośpiechu mieli się spakować. Ponadto po śniadaniu w dniu 5 października musieli się szybko wykwaterować. W związku z czym pomiędzy powodami a osobami im towarzyszącymi doszło do kłótni i spięć.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż powodowie w dniu 5 października nie mogli spokojnie wypoczywać aż do późnych godzin nocnych, a nawet rannych dnia następnego. Można bowiem założyć, iż powodowie rozpoczynając wakacje w dniu 22 września 2010r. i mając świadomość, że odlatują dopiero wieczorem 6 października 2010 roku o godz. 18:30 czasu lokalnego mogli tak sobie rozplanować sposób spędzenia czasu, że część rozrywek zaplanowali na ostatnie dni. W związku z przesunięciem odlotu uniemożliwiono im zrealizowanie wszystkich zaplanowanych czynności. Pozwany w tym zatem zakresie nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku zapewnienia powodowi warunków określonych w umowie.

Ponadto powodowie zawarli umowy o udział w imprezie turystycznej w zaufaniu do poczynionych ustaleń i przekonani, że trasę W. - S.- W. pokonają w najbardziej komfortowy i szybki sposób. Transport lotniczy stanowił dla powodów jeden z elementów wycieczki decydujących o udanym wypoczynku. Niemniej jednak pobyt powodów w S. został skrócony, a nadto – pomimo treści umowy – powodowie zamiast przylecieć do W. przylecieli do K., skąd busem zostali przewiezieni do W..

Powodowie część podróży powrotnej na trasie K. - W. spędzili w warunkach niekorzystnie wpływających na ich komfort i samopoczucie. Powodowie narażeni byli na cierpienia fizyczne z uwagi na brak odzieży dostosowanej do warunków pogodowych panujących po przylocie do Polski w związku z czekaniem przez prawie 2 godziny na lotnisku w K. na autokar zastępczy, który nie był oznakowany. Powódka E. K. z mężem oraz Powód K. P. wrócili sami na „własną rękę” i na własny koszt. Wyjazd dla powodów zakończył się stresem, zdenerwowaniem oraz wzajemnymi pretensjami do osób z nimi uczestniczącymi w imprezie turystycznej.

W ocenie Sądu powyższe rozwiązanie z pewnością wiązało się z brakiem komfortu, na jaki powodowie mogliby liczyć, gdyby wracali do W. samolotem.

Realizacja imprezy turystycznej, w ocenie Sądu, nie może być oceniana tylko i wyłącznie przez pryzmat starannego działania, ale i przez pryzmat osiągniętego rezultatu. To rezultat wyznacza granice zrealizowania obowiązku dłużnika. Jeśli nie został osiągnięty, to znaczy, że cel podróży, na który godził się konsument, również nie został osiągnięty. Biuro podróży nie może zatem uwolnić się od takiej odpowiedzialności. W innym przypadku na konsumenta byłby przenoszony ciężar ryzyka wycieczki. W przypadku powodów nie został osiągnięty cel podróży bowiem utracili oni, nie ze swej winy, możliwość spokojnego wypoczynania do dnia 6 października, powodowie bowiem nie otrzymali świadczenia za które zapłacili. Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie nienależyte wykonanie umowy przez pozwanego doprowadziło do powstania szkody po stronie powodów. Zgodnie więc z treścią art. 11a ww. ustawy o usługach turystycznych w związku z art. 471 k.c. pozwany jako organizator turystyki odpowiada za nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. nie zawiera definicji szkody czy odszkodowania, więc należy tu stosować definicje znajdujące się w kodeksie cywilnym. Tak więc zgodnie z treścią art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkodą jest uszczerbek majątkowy wyrażający się w różnicy pomiędzy obecnym stanem majątkowym poszkodowanego, a stanem majątkowym jaki zaistniałby, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie nastąpiło. Przy czym, w tego typu sprawach jak ta - a więc w razie nie wykonania lub nienależytego wykonania umowy o świadczenie usług turystycznych - ustalenie konkretnej wartości wadliwych dóbr i usług nie jest możliwe.

Powodowie dochodząc odszkodowania winni byli, stosownie do dyspozycji art. 6 k.c., wykazać wysokość kwoty jakiej się domagali. Powodowie dochodzili odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy udziału w imprezie turystycznej jednakże w ocenie Sądu, powodowie nie sprostali ciężarowi dowodu w zakresie wykazania wysokości

szkody. W takim bowiem razie, kiedy fakt poniesienia szkody jest bezsporny, Sąd powinien podjąć próbę ustalenia jej wysokości na podstawie oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Zdaniem Sądu, w ramach odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy nie można dochodzić naprawienia szkód niemajątkowych. Wierzyciel nie może domagać się więc zadośćuczynienia pieniężnego za stres jaki przeżył w związku ze zwłoką dłużnika. Przy czym, zdaniem Sądu, powyższe nie odnosi się do umów o usługi turystyczne. Podstawą prawną do domagania się bowiem zadośćuczynienia przez powoda stanowi art. 11a ustawy o usługach turystycznych. Przepis ten nie wskazuje wprawdzie wprost możliwości żądania zadośćuczynienia za utratę przyjemności z wakacji, jednakże zgodnie z unijnym prawem turysta ma prawo żądać od organizatora wyjazdu wynagrodzenia za naruszenie prawa do niezakłóconego wypoczynku. Wprawdzie obowiązujące przepisy nie pozwalają na przyznanie zadośćuczynienia za zmarnowany urlop, jednakże zgodnie z zasadami panującymi w Unii Europejskiej, prawo krajowe powinno być interpretowane zgodnie z celem jaki przyświeca dyrektywie, regulującej dane stosunki prawne, to klientom biur podróży przysługuje prawo do zadośćuczynienia z tytułu zmarnowanego urlopu.

Takie dobra jak odpoczynek, regeneracja sił, unikanie stresu, komfort psychiczny, przyjemność ze spędzenia czasu w wybrany sposób, podróż bez zakłóceń, bez nieprzyjemności, zasługują z całą pewnością na ochronę. Z uwagi na standard ochrony prawnej przewidziany w dyrektywie nr 90/314/EWG z dnia 16 czerwca 1990r. o podróżach za cenę zryczałtowaną, ww. art. 11a należy więc interpretować z uwzględnieniem treści art. 5 ww. dyrektywy, który nakazuje państwom członkowskim zagwarantowanie odpowiedzialności organizatorów podróży za szkody wyrządzone konsumentom. Powyższe potwierdził Sąd Najwyższego w uchwale z dnia 19 listopada 2010r. (sygn. akt III CZP 79/10) wskazując, iż przepis art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o usługach turystycznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2004r. Nr 223, poz. 2268 ze zm.) może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie z uwagi na wyżej przytoczone okoliczności faktyczne w zakresie niezgodności odbytej imprezy turystycznej z oferowaną i związanym z tym niezadowoleniem powodów, stanowiącym niewątpliwie negatywne przeżycie psychiczne, można mówić o powstaniu po stronie powodów szkody niematerialnej. Zatem, zasadne jest roszczenie powodów o zadośćuczynienie za doznaną przez nich krzywdę.

Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy wyrządzonej jako cierpienia fizyczne oraz cierpienia psychiczne i ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Bezsprzecznie powodowie, którzy ponieśli koszty związane z przedmiotową imprezą chcieli spędzić urlop i powrócić z niego zgodnie z umową podróży. Zamiast zaś zagwarantowanego im powrotu do W. powodowie znaleźli się na lotnisku w K. i zmuszeni byli odbyć drogę do W. w nocy autokarem. Nie ulega więc wątpliwości, iż powodowie którzy mieli prawo oczekiwać w związku z zawarciem umowy także przyjemnych przeżyć związanych podróżą powrotną, tj. szybkiego powrotu do W. w komfortowych warunkach, mogli odczuwać stres i dyskomfort podczas prawie dwugodzinnego oczekiwania na autokar zastępczy i kilkugodzinnej podróży autokarem do W.. Biorąc zaś pod uwagę fakt, iż powodowie wracali z kraju gdzie panowały wysokie temperatury można przyjąć, iż powodowie w zakresie ubioru nie byli przygotowani na nocną podróż autokarem co mogło dodatkowo zwiększyć negatywne przeżycia psychiczne odczuwane przez powodów.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienia psychiczne, a zatem na gruncie niniejszej sprawy negatywne uczucia przeżywane przez powoda w związku z utratą przyjemności z podróży. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień.

Podnieść należy, iż powodowie E. K., K. P. oraz M. S. w toku procesu dochodzili kwoty po 2.500,00 zł. natomiast powód J. C. kwoty 2521,75 zł bez wskazania jaka część tej kwoty stanowi odszkodowania a jak zadośćuczynienie. Sąd zatem, tak jak powyżej, przy ustalaniu kwoty która w odpowiedni sposób zrekompensuje powodom negatywne przeżycia związane z powrotem na terasie K. - W., miał na uwadze art. 322 k.p.c. Zdaniem Sądu, adekwatną formą zrekompensowania powodowie nie w pełni zaspokojonych oczekiwać związanych z podróżą jest kwota po 500,00 zł.,

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę po 500 zł jak w pkt. 1 sentencji, oddalając roszczenia w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie o odsetkach zaś znajduje swe oparcie w art. 481 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki spełniają funkcję odszkodowania za opóźnienie dłużnika w wykonaniu zobowiązania pieniężnego. W niniejszej sprawie roszczenie powoda ma charakter bezterminowy, co oznacza, iż termin spełnienia świadczenia musi być wyznaczony w oparciu o dyspozycję art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez pokrzywdzonego wierzyciela do dłużnika, który z chwilą wezwania go do spełnienia świadczenia staje się zobowiązany do niezwłocznego spełnienia określonego świadczenia. Ponieważ powodowie wezwali pozwaną pismem z dnia 4 listopada 2010 roku do zapłaty zadośćuczynienia za nie udany wyjazd w terminie do dnia 15 listopada 2010 roku, wobec tego żądanie należności ubocznych od dnia 15 stycznia 2011 r. jest zasadne.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu Sąd oparł na przepisie art. 98 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, stosownie zaś do art. 108 § 1 k.p.c. szczegółowe rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu pozostawił referendarzowi sądowemu tutejszego Sądu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)